

[Wilhelm]

sen beklager den udvikling, der er sket med de radikale på dette punkt. Det gør jeg i hvert fald ikke, men jeg tror, at det gamle standpunkt alligevel smitter af. Jeg tror faktisk, at det er forklaringen på, at hr. Bernhard Baunsgaard siger, at han ikke mener, at en sådan regel er grundlovsstridig. Jeg tror, at han ved, at han ville få hele hr. Gudmes argumentation i hovedet igen, hvis han sagde noget andet.

Jeg vil godt benytte lejligheden til igen at opfordre formanden til at gøre brug af sin ret eller snarere til at opfylde sin pligt til at afvise et grundlovsstridigt forslag. Det afslag, vi fik i går, gør faktisk kun ondt værre, for dermed udtømmer formanden denne pligt for ethvert reelt indhold. Hvad han har gjort, er i princippet at spørge forslagsstillerne, om deres forslag er grundlovsstridigt, for derefter at rette sig efter svaret, i dette tilfælde fra justitsministeren. Det synes jeg er klart uholdbart, og det bliver ikke bedre, hvis vægten lægges på, at det netop var justitsministeren, der blev spurgt, for det anbringer i virkeligheden lovgivningsmagten i lommen på den til enhver tid siddende justitsminister netop i den slags sager, hvor uafhængigheden ville være af afgørende betydning.

At regeringen nåede at demonstrere sin beredvillighed til at gå på kanten af forfatningen for at fodre ulvene, er en sag for sig. Men derfor behøver folketingets formand ikke at følge trop. Faktisk er han forpligtet til det modsatte. Jeg tror ikke, at formanden helt havde nået at gennemtænke konsekvenserne af det afslag, han gav i går, og jeg skal opfordre formanden til at demonstrere det format, der skal til for at erkende dette og gøre beslutningen om. For det kan vel ikke forventes, at forslagsstillerne er i besiddelse af den smule omtanke og besindighed, der skal til, før de bringer formanden ud af dilemmaet ved at tage disse forslag, som jo alligevel ikke bliver vedtaget, tilbage og derved gør det muligt at få hele spørgsmålet ordentlig belyst.

Jeg skal meddele til sidst, at hvis de pågældende forslag skulle komme til afstemning, så agter VS ikke at deltage i afstemningen, da den indeholder en accept af forslagenes lovlighed og dermed baner vejen for en senere vedtagelse af regeringens 5 dages regel.

Tove Jørgensen (DKP):

Lige kort med hensyn til spørgsmålet om isolation. Det er sådan, at DKP sympatiserer med intentionerne bag VS' forslag om fuldstændig ophævelse af isolation, men vi anser det for urealistisk. Vi har selv stillet nogle forslag, som, hvis de vedtages, rummer nogle retsgarantier for de indsatte, og det er nok højden af, hvad der kan opnås inden for de nuværende rammer. Vi er imidlertid ikke blinde for, at isolationsfængsling ofte benyttes unødigt for at presse en tilståelse igennem, og det finder vi er helt uacceptabelt. Det er en ganske meningsløs fremgangsmåde, som bør bringes til ophør. Men det ændringsforslag, som VS stiller, er ikke gennemførligt.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har først en kort bemærkning til hr. Steen Folke, der sagde noget om, at vi tidligere under forhandlingerne de fire partier imellem havde vedtaget et eller andet, som vi ikke under nogen omstændigheder ville forhandle om, men bare møde op og kræve. Sådan forhandler jeg ikke, og jeg kan måske understrege, at jeg allerede den 10. maj, ca. 8 dage før mødet, i Politiken havde offentliggjort, hvor man kunne finde et kompromis med mig. Jeg kan yderligere tilføje, at på det møde, hr. Steen Folke henviste til, hvor han ikke selv var til stede, måtte jeg forlade mødet, før man var færdig med at drøfte, hvad man skulle være blevet enig om, så alene af den grund kan jeg da ikke være gået ind på det. Jeg beklager, at den slags påstande bringes frem her.

Væsentligere er det med spørgsmålet om politiets styrkede stilling. Jeg skal gentage, hvad jeg sagde i mit første indlæg, at jeg drøfter gerne, om vi kan styrke politiets stilling. Det kan nok være nødvendigt i anledning af den mængde af vold, der skyller ind over vore grænser. Men jeg vil ikke gå med til en 7 dages regel.

Det er korrekt, at hr. Gudme i november 1976 mente – det stod ikke i ministerens oprindelige forslag – at man skulle kunne varetægtsfængsle i 7 dage, og jeg må blankt erkende, at jeg dengang sagde, at det måske var meget rigtigt. I løbet af sommeren har jeg skiftet mening. Efter at vi på ny har fået dette forslag til behandling her i salen, har den